

**KOLEJNY ZA NISKI WYROK DLA SKAZANYCH ZA ZABICIE SZCZENIAT**

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2024r. Sąd Rejonowy w Jędrzejowie w sprawie o sygn. akt II K 584/23 uznał, że oskarżeni P. Ć. i B. B. swoimi czynami wyczerpali ustawowe znamiona przestępstwa z art. 35 ust. 2 w zw. z art. 35 ust.1 i art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21.08.1997r. o ochronie zwierząt i art. 11 § 2 kk.

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU REJONOWEGO ZAPADŁO NA KANWIE NASTĘPUJĄCEGO STANU FAKTYCZNEGO:

B. B. był mieszkańcem (...), woj. (...), gdzie zamieszkiwał samotnie. Na należącej do niego posesji znajdował się budynek mieszkalny oraz budynek gospodarczy (stodoła). Oskarżony był właścicielem psa – suczki rasy mieszanej, maści białej, która w dniu 26 listopada 2023 r., w godzinach popołudniowych, oszczeniła się, wydając na świat dziewięć szczeniąt. Wszystkie szczenięta urodziły się żywe.

Oskarżony podjął decyzję o pozbyciu się szczeniąt i w tym celu rozpoczął poszukiwanie osoby, która mogłaby mu w tym pomóc. W związku z powyższym udał się do zamieszkującego w tej samej miejscowości Z. J. W chwili przybycia oskarżonego w miejscu tym przebywali również D. A. oraz M. S., którzy wspólnie spożywali alkohol.

Oskarżony B. B. poinformował obecne tam osoby o swoim zamiarze. **Żadna z nich nie wyraziła jednak zgody na udział w planowanym działaniu.** Następnie B. B., kontynuując poszukiwania osoby, która mogłaby pomóc mu w uśmierceniu zwierząt, skontaktował się telefonicznie z P. Ć., który następnie udał się do miejsca zamieszkania Z. J., skąd wspólnie z B. B. udali się na jego posesję.

Na miejscu oskarżeni, działając wspólnie i w porozumieniu, **znęcali się nad czterema szczeniętami w ten sposób, że uderzali ich ciałami o twardą powierzchnię, powodując u nich rozległe obrażenia, w tym urazy kości czaszki, trzewioczaszki i mózgowiczaszki, ciężkie uszkodzenia tkanki mózgowej, opon mózgowych oraz struktur wewnątrzczaszkowych, a także obrażenia w obrębie żeber, dołu łędźwiowego, koniuszka serca oraz liczne otarcia i podbiegnięcia krwawe.**



W wyniku powyższych działań **trzy szczenięta poniosły śmierć, natomiast jedno z nich zostało zakopane w ziemi jeszcze za życia.**

W tym czasie D. A., korzystając z telefonu należącego do Z. J., wykonała połączenie na numer alarmowy 112, informując, że B. B. oraz P. Ć. zamierzają zabić suczkę wraz ze szczeniętami. W chwili przybycia funkcjonariuszy Policji na posesję B. B., oskarżeni opuszczali teren nieruchomości. Na miejscu przebywał również M. S. W trakcie przeprowadzanej interwencji funkcjonariusze ustalili, że za stodołą zostały zakopane cztery szczenięta. Po odkopaniu trzech martwych zwierząt usłyszeli dochodzący spod ziemi pisk czwartego szczenięcia. Oskarżeni wskazali ponadto funkcjonariuszom budynek stodoły, w którym znajdowała się suka wraz z trzema szczeniętami. **Odkopane żywe szczenię zostało przeniesione do suki, jednakże jego zgon nastąpił w dniu następnym.**

UZASADNIENIE PRAWNE :

Sąd dokonał oceny zachowań oskarżonych przez pryzmat przestępstw z art. 35 ust. 2 w zw. z art. 35 ust.1 i art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21.08.1997r. o ochronie zwierząt i art. 11 § 2 kk.

Zgodnie z treścią **art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r o ochronie zwierząt: „kto zabija, uśmierca zwierzę albo dokonuje uboju zwierzęcia z naruszeniem przepisów art. 6 ust. 1, art. 33 lub art. 34 ust. 1-4 podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”.** Natomiast art. 35 ust. 1a stanowi, że **tej samej karze podlega ten, kto znęca się nad zwierzęciem.**

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie przyjmuje się, że **dla uznania znęcania się nad zwierzęciem nie jest konieczne, aby sprawca chciał spowodować ból lub cierpienie.** Wystarczające jest, że **działa on umyślnie w zakresie samej czynności (np. uderzania, zaniechania opieki), a ból lub cierpienie są obiektywnym skutkiem tego działania,** niezależnym od jego motywacji (por. wyroki SN: II KK 281/16, V KK 187/09).

Kluczowe jest to, że **ochronie podlega zwierzę jako istota zdolna do odczuwania bólu, a nie zamiar sprawcy w tym zakresie.** Wystarczy wykazanie, że zachowanie było niehumanitarne, tj. nie uwzględniało potrzeb zwierzęcia lub nie zapewniało mu należytej opieki i ochrony.

Jednocześnie, zgodnie z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie zwierząt, **surowszej odpowiedzialności (od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności) podlega sprawca, który zabija zwierzę ze szczególnym okrucieństwem.**

Przez szczególne okrucieństwo rozumie się **działania o wysokim stopniu drastyczności, w szczególności zadawanie cierpienia w sposób powolny, intensyfikujący ból lub wydłużający jego czas trwania.**

Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżeni swoim zachowaniem **zrealizowali znamiona przestępstwa znęcania się nad zwierzętami ze szczególnym okrucieństwem**. Ich działanie polegało na **zadawaniu cierpienia czterem szczeniętom poprzez uderzanie ich ciałami o twardą powierzchnię**, co doprowadziło do powstania licznych, rozległych obrażeń, w tym ciężkich urazów głowy i narządów wewnętrznych, a w konsekwencji do śmierci trzech zwierząt. Jedno ze szczeniąt zostało natomiast **zakopane żywcem**, co w sposób szczególny potęgowało jego cierpienie. Nie budzi wątpliwości, że działaniem swoim oskarżeni zmierzali do pozbawienia szczeniąt życia.

Odnosząc się do kwalifikacji prawnej, wskazać należy, że **szczególne okrucieństwo odróżnia się od „zwykłego” znęcania się stopniem intensywności cierpienia, jego drastycznością oraz sposobem działania sprawcy**. Jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie, pojęcie to ma charakter ocenny i odnosi się do **zachowań wyjątkowo drastycznych i odrażających, wykraczających poza zwykłe okrucieństwo** (II AKa 99/12).

W realiach sprawy, mimo że czas trwania zdarzenia był stosunkowo krótki, **sposób działania oskarżonych cechował się wyjątkową brutalnością i intensywnością zadawanego cierpienia**, co uzasadnia przyjęcie działania ze szczególnym okrucieństwem. **Nie budziło również wątpliwości Sądu to, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, realizując uzgodniony zamiar.**

CO DO KARY:

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy w Jędrzejowie wyrokiem z dnia 20 czerwca 2024 r. uznał oskarżonych P. Ć. oraz B. B. za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, polegającego na **znęcaniu się nad zwierzętami ze szczególnym okrucieństwem**, działając wspólnie i w porozumieniu, czym wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 35 ust. 2 w zw. z art. 35 ust. 1 i 1a ustawy o ochronie zwierząt w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Za powyższe czyny Sąd wymierzył oskarżonym **kary po 1 roku pozbawienia wolności**, których wykonanie **warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata**. Jednocześnie zobowiązał oskarżonych do **informowania sądu o przebiegu okresu próby co 3 miesiące** oraz oddał ich pod **dozór kuratora**.

Ponadto, na podstawie przepisów ustawy o ochronie zwierząt, Sąd orzekł wobec oskarżonych **nawiązki w wysokości po 5000 zł na rzecz organizacji zajmującej się ochroną zwierząt**, a także **zakaz posiadania zwierząt domowych na okres 10 lat**.

Dodatkowo Sąd zarządził **podanie wyroku do publicznej wiadomości** poprzez jego ogłoszenie na tablicy ogłoszeń właściwego urzędu gminy przez okres 30 dni.

Sąd zaliczył również okres zatrzymania na poczet orzeczonej kary oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Wyrok Sądu Rejonowego w Jędrzejowie z dnia 20 czerwca 2024 r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 574/23 opracowała adw. Anna Pawlak-Tyla.

*W ocenie sporządzającej niniejsze opracowanie, wymierzona oskarżonym kara może na pierwszy rzut oka jawić się jako **zbyt łagodna i nieoddająca w pełni stopnia społecznej szkodliwości czynu**, w szczególności wobec wyjątkowej brutalności i drastyczności zachowania sprawców.*

Należy jednak zauważyć, że w sprawach dotyczących przestępstw przeciwko zwierzętom sądy w praktyce często orzekają kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, co wynika przede wszystkim z obowiązujących regulacji prawnych. Obecny poziom sankcji przewidzianych w ustawie o ochronie zwierząt nie zawsze pozwala na adekwatne odzwierciedlenie powagi tego rodzaju czynów.

*W związku z powyższym podkreślenia wymaga potrzeba **pogłębienia penalizacji oraz zaostrzenia odpowiedzialności karnej za przestępstwa wobec zwierząt**. Pomimo podejmowanych prób legislacyjnych w tym zakresie, zmiany zmierzające do zwiększenia surowości kar pozostają nadal na etapie projektów, co należy ocenić krytycznie. Stan ten budzi sprzeciw, albowiem ochrona zwierząt jako istot zdolnych do odczuwania cierpienia powinna znajdować pełniejsze odzwierciedlenie w realnym wymiarze orzekanych kar.*